

Οι μουσουλμάνοι που διαβιούσαν στα όρια του πρώτου ελληνικού κράτους, είτε συστηματικά εξοντώθηκαν – ειδικά τα πρώτα έτη της Επανάστασης –, είτε μετακινήθηκαν προς την Οθωμανική Αυτοκρατορία, είτε, τέλος, ένας σχετικά δύσκολα ανιχνεύσιμος αλλά όχι μικρός αριθμός τους, βαπτίστηκε και παρέμεινε στην Ελλάδα, οι «νεοφώτιστοι». Μοναδική εξαίρεση συνιστούν οι κοινότητες της Εύβοιας, ουσιαστικά δηλαδή οι δύο μεγάλες κοινότητες της Χαλκίδας και της Καρύστου. Ένα τμήμα τους παρέμεινε και μετά το 1833, οπότε η Εύβοια ενσωματώνεται στο μικρό βασίλειο. Στο βιβλίο εξετάζεται η κοινότητα της Χαλκίδας. Πέρα από το πραγματολογικό ενδιαφέρον που παρουσιάζει, καθώς είναι σχεδόν άγνωστη, αποτελεί ένα σημαντικό «δείκτη», και εκεί είναι που εστιάζει η παρούσα εργασία: πώς αντιμετωπίζει τον μέχρι χθες εχθρό το ελληνικό κράτος, τι τύχη επιφυλάσσει για όσους συγκροτούν την κοινότητα, τι πολιτικές ασκεί, τι θεσμικές λύσεις αποδέχεται. Αλλά ακόμη, πώς την αντιμετωπίζει ο τοπικός πληθυσμός, τι σημασία της αποδίδει η Οθωμανική Αυτοκρατορία, τι στρατηγικές προκρίνει η ίδια η κοινότητα.